

Végh Martin:

A varázslatos esernyő

Egyszer volt, hol nem volt, a nagy, nyüzsgő Budapest városában élt egy Varga Eszter nevű, tíz éves, barnahajú, leány.

Ez a lányka, nem volt megelégedve saját magával. Nem tetszett neki, hogy haja csak a válláig ér, hogy nem elég karcsú, a szeme zöld és nem kék, nem megfelelő az énekhangja, s még egy csomó okot lehetne sorolni. Így ragadt rá az „Elégedetlen Eszti” név.

Mindig lehajtott fejjel sétált az utcán, az iskolában mindig maga elé fogott egy könyvet, ha a szüleivel elment valahova látogatóba, a háttérbe húzódott. Igaz barátai nem voltak, akikkel együtt lehetett volna, csak egy Molnár Bence nevű fiúval állt valamilyen titkos kapcsolatban, általában csak azért jártak össze, hogy közösen tanuljanak.

Történt egyszer, hogy mikor Eszternek véget ért egy tanítási napja, lógó orral, elgyalogolt az emeletes házukhoz, benyitott az ajtón, felment a lépcsőn a harmadik emeletre és benyitott a lakásukba. Felnézett, s látta, hogy szülei a kis étkező asztalnál ülnek.

- Eszter - szólt a lány édesapja. - Volna kedved elmenni a bolhapiacra?

- Igen - válaszolta a lány.

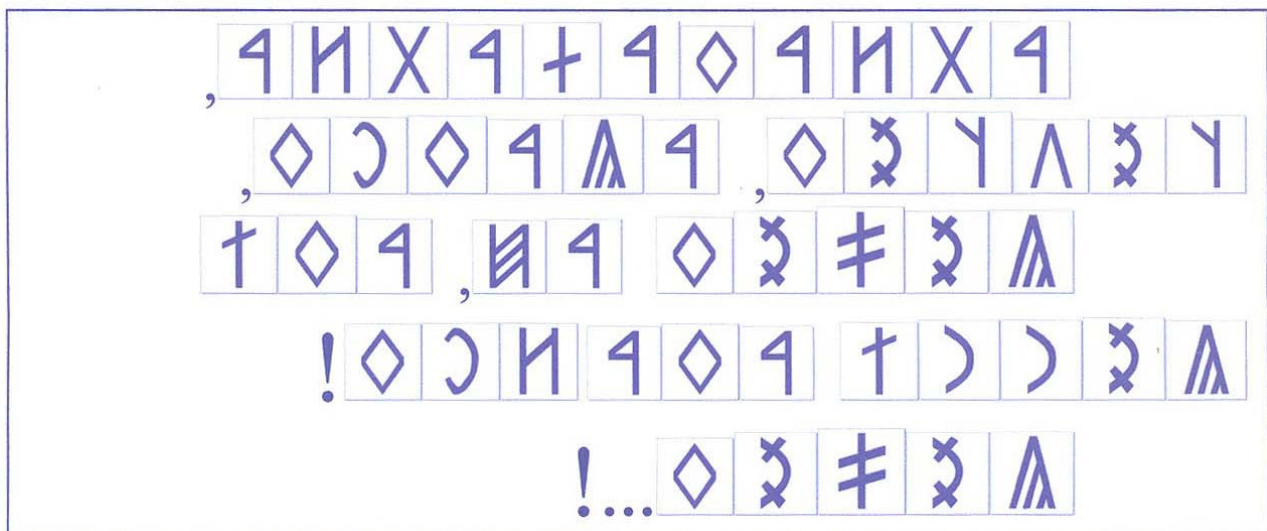
Hamar megtanult, s szüleivel kísértelt a piacra. Ott sok régiséget árultak. Voltak régi szőnyegek, régi bútorok, festmények, régi órák s még annyi régiség, amennyit el se lehetett képzelni.

Egyszer a leány odament egy kereskedőhöz, megnézni, mi érdekességet találhat.

Eszter figyelmét megragadta egy nagyon színes, tarka-barka esernyő. Annyira megbabonázta a színe, hogy mikor szülei is odaértek, alig tudott megszólalni. A kislány kérte, had vehesse meg az esernyőt, és a szülei nagy nehezen, de megengedték.

Hazafelé a kampóján valamilyen különös jeleket vett észre.

Azok a jelek így néztek ki:

Eszter rájött, hogy ezek, valamilyen rovásjelek. Elhatározta, hogy elviszi azt a barátjához, Bencéhez, mert tudta, ő ismeri ezeket a jeleket.

Másnap el is indult. Az égen esőfelhők gyülekeztek, ezért Eszti futott, hogy minél hamarabb odaérjen Bencékhez.

- Szia - köszönt Bence, aki kinyitotta az ajtót.

- Szia - köszönt Eszter.

- Mi járatban vagy?

- A bolhapiacon vettem egy esernyőt, aminek a kampóján olyan jeleket fedeztem fel, amilyeneket te is ismersz.

- Megnézhetem?

- Persze - mondta a lány és átnyújtotta az esernyőt.

Bementek Bence szobájába, ahol a fiú felolvasta a szöveget.

- Abrakadabra, testek, alakok, - Legyek az, aki lenni akarok! - Legyek...!" ez áll az esernyőn.

- Köszönöm. Nem tudod véletlenül, hogy mit jelenthet ez?

- Nem. Fogalmam sincs.

- Lehet, hogy az esernyőnek varázsereje van?

- Kétlem - rázta meg Bence a fejét. - De a régi könyveimben utána nézhetünk.

A kutatómunka sajnos nem járt sikerrel. Eszter hazaindult, s útközben azon gondolkodott:

„Vajon tényleg van az esernyőnek varázsereje? - kérdezte magában Elégedetlen Eszti és elkezdte a varázsigét: Abrakadabra, testek alakok, - Legyek az, aki lenni akarok! - Legyek... - és elgondolkozott, hogy kinek a testébe bújjon. Végül ezt mondta: - Legyek az édesanyám!”

Akkor a leány meglepődve vette észre, hogy haja rövidebb lett, arca is megváltozott, magasabb lett, olyan ruhát viselt, mint az édesanyja, s mikor egy bolt mellett sétált el, a kirakat ablakában nem a saját, hanem az édesanyjának tükörképe verődött vissza. Sőt az esernyő is olyan lett, mint amelyet az édesanyja szokott hordani.

Egyszer szembe jött vele az egyik szomszédasszonyuk, aki így köszönt Esztinek:

- Szervusz Mariska! - Máriának hívták Eszter édesanyját.

- Csókolom! - köszönt vissza az anyja bőrébe bújó lány.

A leányzó mielőtt az emeletes házukhoz ért volna, visszaváltoztatta magát s úgy ment fel a lakásukba. Míg a lépcsőn ment azon gondolkodott, hogy vajon el tudja-e érni azt, hogy csak a haja színe, hosszúsága vagy a szeme színe vagy a testalkata változzon meg.

Másnap, mivel hétvége volt, így elsétált a közeli parkba, bebújt egy bokor mögé, úgy, hogy senki se táthassa. Ott, a bokorban kipróbálta az ernyő varázserejét. Volt nála egy kis tükröcske, azon nézte a változásokat.

Először haját dússá és derékig erővé, majd szőkévé tette, szemét kék színűvé, alkatát, karcsúbbá, énekhangját, szopránná változtatta.

Boldogan és vidáman nézte magát a tükröcskében. Elhatározta, hogy meglátogatja Bencét. Ám, mikor Eszter, Bencék emeletes házánál beleszólt a kaputelefonba, Bence így válaszolt vissza:

- Te biztos nem lehetsz Varga Eszter, mert neki másabb a hangja.

- De én vagyok az - mondta a leány.

- Mi a kedvenc színed?

- A piros.

- Mi a kedvenc állatod?

- A ló.

- Mit szeretsz csinálni?

- A kedvenc szórmókjaimmal beszélgetni.

- Mit szeretek én csinálni?

- Történeteket írni rovásírással.

- Mindjárt lemegyek - mondta Bence, s letette a telefonkagylót.

Mikor kilépett az ajtón, így szólt:

- Menjünk a titkos búvóhelyünkre. Hol is van az?

- A közeli parkban egy diófa alatt.

Azzal elmentek a búvóhelyükre.

Ott leültek egymás mellé, és beszélgetni kezdtek.

- Hogy változtattad át magad? - kérdi Bence.

- Ezzel az esernyővel, amit a bolhapiacon vettem.
- Nem ezt az esernyőt hoztad nekem, hogy olvassam el a rovásírásos szöveget?
- De igen.
- Azzal változtál ilyenné?
- Igen. Mond csak, milyenek találsz az új alakomat?
- Szépnek, de a régi alakod és hangod jobban tetszett nekem. Tudom, nem voltál nádszál vékony, barna színű és csak vállig érő volt a hajad, a szemed is zöld volt, az éneklődésed sem a megfelelő volt, de tetszettél nekem, mert az voltál te. Nem ez, aki most vagy.
- Úgy gondolod, a régi alakom szebb volt?
- Igen.
- Rendben - mondta Eszter és a szétnyitott esernyő feje fölé téve, elkezdte a mondókát: -
Abrakadabra, testek alakok - Legyek az, aki lenni akarok! - Legyek önmagam!

Azzal a nádszál vékony, kékszemű, hosszú hajú, szoprán hangú leány visszaváltozott egy normál testalkatú, rövidebb hajú, zöld szemű, hamis éneklődésű leánnyá, azaz, önmagává.

A két gyermek megölelte egymást. Megígérték, hogy mindig elfogadják egymást olyannak, amilyenek. Aztán így szólt a fiú:

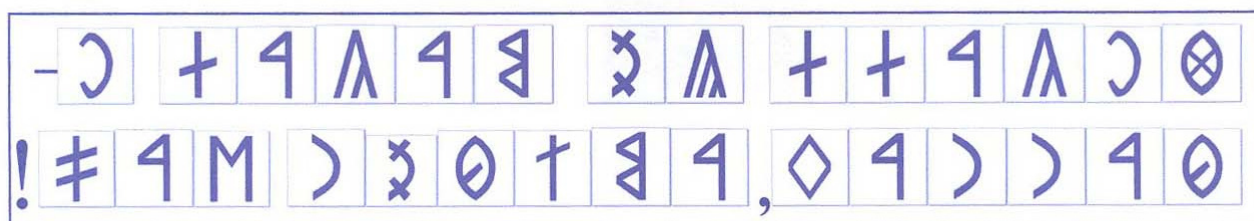
- Mi legyen az esernyővel?
- Tartsuk meg! - válaszolta elmosolyodva a leány.
- Miért? - kérdezte csodálkozva a fiú.

Kis beszélgetés után elhatározták, hogy kipróbálják egyszer az ernyő varázserejét. Egy kellemes, nyári napon került rá sor. A két gyermek átváltoztatta magát tinédzserré, s úgy mentek el megnézni egy szerelmes mozifilmet.

A film végére megeredt az eső a gyermekek hamar visszaváltoztatták magukat és hazamentek. Eszter mielőtt haza ért volna, az esernyőét kifordította a szél. A lány hamar hazaért, így nem ázott el olyan nagyon. De az ernyő eltörött. Varga úrnak igaz sikerült megjavítania azt, de a varázserő végleg elveszett belőle.

Teltek, múltak az esztendő. Eszter és Bence felnőtt korukban megházasodtak, s az esernyőt örökre megtartották. A rovásírásos szöveget lecsiszolták, s egy újabb szöveget véstek bele.

Így nézett az ki:

Vagyis: „Fogadd el magad olyannak, amilyen vagy!”

Az esernyőt a házaspár, később a gyermeküknek adta át. Vele is megértette, a rovásírásos mondat jelentőségét.

Ez volt hát, a varázslatos esernyő története, aki nem hiszi el, járjon utána.

2011. VIII. 19.